

toestel van onze existentie, als we ons zoo mogen uitdrukken, nog wel een tijdlang blijven voortgaan, maar het proces van dood gaat daarom toch onvermijdelijk door, en de dood zal, 't ene voor 't andere na, elk terrein van onze menscheleke existentie bepalen en het leven op elk terrein verslinden.

Een onwedergeboren mensch kan voor u staan als een toonbeeld van lichamelijke kracht, als een wondere openbaring van energie en denkvermogen, ja, als een u nog boeiende verschijning van veel liefs dat u aantrekt, en toch is deze mensch dood. Hij moet niet nog eerst sterfen, maar hij is gestorven. En als er geen reddende en wederbarende, d.i. het leven terug gevende, genade tusschenbeteelt, zal alles in dien mensch verzakken, en straks in den dood te niet gaan. Niet, omdat hij dan eerst sterfen zal, maar omdat hij nu reeds dood is, en omdat de dood in dien mensch, die nog als een toonbeeld van kracht voor u staat, rusteloos doorwerkt, om hem in 't eind geheel als zijn prooi zich toe te eigenen. Bij doodelijke vergiftiging is dit in het laboratorium zoo vaak gezien. De ongelukkige stond dan nog als een krasse, gezonde figuur voor u, maar het feit lag er toe, het doodelijk gif was in 't bloed geslopen, hij droeg den dood reeds in zich, en niet lang meer of de dood werkte door en sloopte heel zijn krachtige verschijning. En zoo nu ook was het met den mensch. De zonde bracht het doodelijk gif aan. Zoo droeg hij den dood in 't hart en was dood voor God. Maar inmiddels vertoende hij zich nog in volle levenskracht, tot de dood ten leste in heel zijn wezen doorwerkte, en hij geheel wegstierf uit dit leven.

Zoo leert de Schrift 't ons, en zoo is 't. Zoo leert 't het Oude Testament en het Nieuwe. Het kan niet anders zijn. En het ongeluk is nu maar, dat zelfs de Kerk van Christus in haar belijdenis deze onveranderlijke waarheid niet diep en klaar genoeg betuigde. Daaraan toch alleen is het te wijten en toe te schrijven, dat in 't gemeene leven bijna niemand 't verstaat, dat hij dood geboren is, en tot aan zijn wedergeboorte dood bleef, om eerst daarna ten leven te komen. In steet toch van deze klare belijdenis in haar rechten zin op te vatten, ziet men dit alles voor beeldspraak aan, en blijft voortleven in den waan, alsof al wie nog adem heeft, nog altoos het ongeschonden leven in zich draagt, en alsof de dood eerst komt op 't sterfbed, en het sterfen ons eerst vermeestert, als het lichaam van ons gescheurd wordt.

DR. A. K.

„Naar zijn evenbeeld“.

En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gewon eenen zoon naar zijn gelijkenis, naar zijn evenbeeld, en noemde zijn naam Seth.